

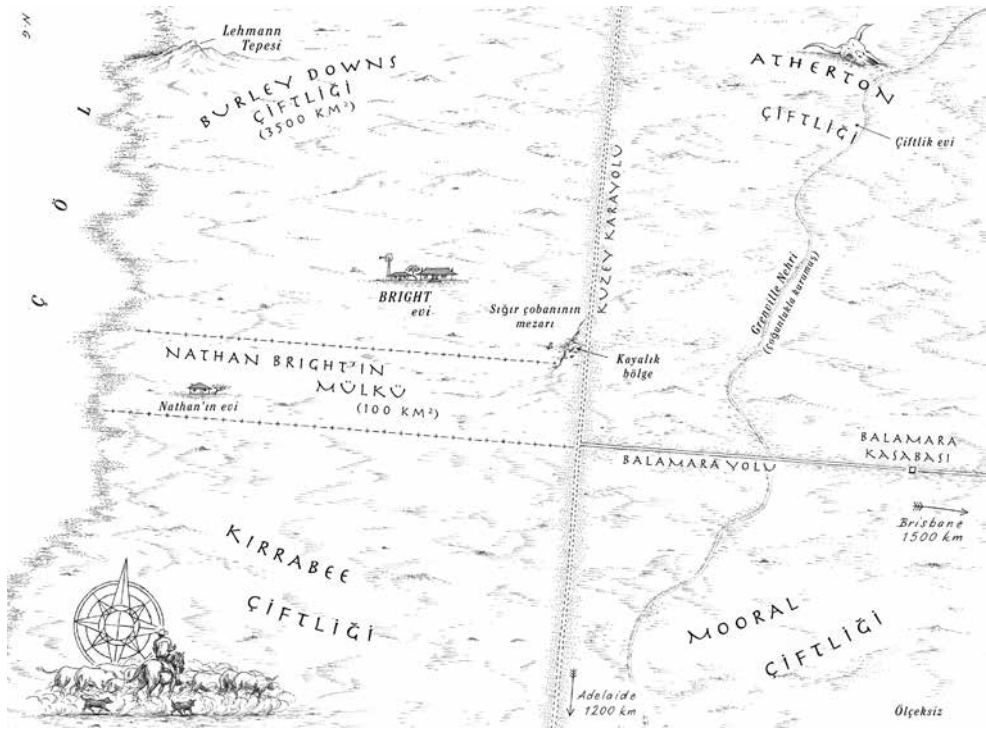
JANE HARPER

KAYIP ADAM

ÇEVİREN
Elif Zeynep Yıldırım

*Pete ve Charlotte'a,
Sevgiyle*

AÇILIŞ

Yukarıdan ve uzaktan bakıldığında topraktaki izler dar bir çember oluşturunuyordu. Çember, önce kalınlaşan, ardından incelen, bazı yerlerinde ise tümüyle kaybolan, şekli bozulmuş kenarıyla kusursuzluktan çok uzaktı. İçi de boş değildi.

Ortasında, kumların, güneşin ve rüzgârın yüzyıldan beri yaptıkları saldırılarla üzeri iyice pürüzsüzleşmiş bir mezar taşı bulunuyordu. Mezar taşının uzunluğu bir metreydi ve hâlâ, dimdik ayakta duruyordu. O civar için son derece sıradışı bir şekilde yüzü batıya, çöle dönüktü. Batı, pek ender olarak birisinin ilk seçimi olurdu.

Altında gömülü adamın adı silineli uzun zaman olmuştu ve mezar, buranın –yüz bin büyükbaş hayvan ve toplamda altmış beş kişi olan– yerlileri tarafından, basitçe sığır çobanının mezarı olarak bilinirdi. Aslında arazinin o kısmı hiçbir zaman mezarlık olmamıştı. Çoban her nerede öldüyse oraya gömülmüş ve yüz yıldan uzun bir süredir de ona katılan kimse olmamıştı.

Bir ziyaretçi, elini yıpranmış taşın üzerinde gezdirirse üzerindeki çentiklerden, bir tarihin kısmen seçilebilmesi mümkün olurdu. Bir ‘bir’, bir ‘sekiz’ ve bir de ‘dokuz’ – muhtemelen 1890’lı bir şey. Taşın üzerinde, hâlâ okunabilen sadece iki sözcük vardı. Onlar da doğanın güçlerine karşı kendilerine daha iyi bir sığınak sağlayacak şekilde biraz daha derin oyulmuşlardı.

Ya da belki böyle derin oyulmasının nedeni verdiği mesajın, orada yatan adamdan daha önemli olmasıydı. Sözcükler şunlardı:

yoldan sapanlar

Silinmeye yüz tutmuş yazıyı okumak ya da öğleden sonra güneşi altında gözlerini kısarak batıya doğru bakmak şöyle dursun, mezarın yanından geçen tek bir ziyaretçi bile olmadan aylar hatta bazen bir yıl geçerdi. Hayvanlar bile o civarda gezinmezdi. Kumlu toprak yılın on bir ayı boyunca genellikle cılız bir bitki örtüsüyle kaplı olur, kalan bir ayda da bulanık bir sel suyunun altında gizlenirdi. Katırlar, genelde otların daha gür olduğu ve ağaçların da gölge yaptığı kuzeyde gezinmeyi tercih ederlerdi.

İşte bu yüzden mezar, üç telli, incecik bir hayvan çitinin yanında, çoğunlukla tek başına dururdu. Çit, bir yolu takip ederek onlarca kilometre boyunca doğuya sonra da çölü izleyerek birkaç yüz kilometre boyunca ufkun, dünyanın eğikliğinin fark edilmesine olanak tanıyacak kadar düz görüldüğü batıya uzanırdı. Uzaklarda, birkaç cılız ağacın parıldayıp var olmayan göllerin üzerinde yüzermiş gibi görüldüğü bir serap ülkesiydi burası.

Çitin kuzeyinde bir yerde tek bir çiftlik evi yer alıyor, bir tane de güneyinde bulunuyordu. En yakın komşuları onlara üç saat mesafedeydi. Doğuya uzanan yol, mezarın oradan görünmezdi. Üstelik ona 'yol' demek de hayli abartılı bir tanımlama olurdu. Geniş, toprak patika, tek bir araç tarafından bile rahatsız edilmeden günlerce boş kalırdı.

Yolun sonunda –aslında tek bir caddeden ibaret olan– ve bir araya toplanacak olsalar, genişçe bir odaya rahatlıkla sığabilecek dağınık nüfusuna bol bol yeten Balamara Kasabası yer alırdı. Kasabanın doğuya doğru bin beş yüz kilometre ilerisinde de Brisbane ve deniz kıyısı vardı.

Çobanın mezarının üzerindeki gökyüzü, yılın belirli zamanlarında bir helikopterin homurtularıyla sarsılırdı. Helikopterin pilotları, küçük Avrupa ülkeleri büyüklüğündeki mesafelerden ses ve hareketle hayvanları güderek havadan iş görürlerdi. Ama şimdilik gökyüzü, boş ve engin görünüyordu.

Sonradan –çok geç bir saatte– bir helikopter kasıtlı olarak yavaş ve hiç gürültü çıkarmadan uçacaktı. Pilot önce, sıcacık bir parıltı yayan metal aksamıyla arabayı fark edecekti. Biraz ileride-

ki mezar, iniş yapmak için uygun bir yer arayışıyla ileri geri daireler çizerek dolanırken ancak şans eseri dikkatini çekebilecekti.

Pilot topraktaki çemberi göremeyecekti. Gözüne çarpan şey, zeminin kırmızısıyla tezat oluşturan mavi kumaşın parıltısı olacaktı. Düğmeleri açılmış, kısmen de çıkarılmış bir iş gömleği. Son birkaç günde hava sıcaklığı öğleden sonra kırk beş dereceyi bulmuştu. Derisinin açıkta kalan kısımları güneş yüzünden çatlamıştı.

Sonradan yerdekiler, tozun ortasındaki ince ve kalın işaretleri görecekler ve onların ne şekilde yapılmış olduğunu düşünmeye çalışarak gözlerini uzaklardaki ufka dikeceklerdi.

Mezar taşı, yere küçük bir gölge düşürüyordu. Bu, görünürdeki tek gölgeydi ve boyu sürekli değişiyor, büyüyüp küçülerek tıpkı bir güneş saati gibi iş görüyordu. Gölge hareket ettikçe adam yerde önce sürünmüş sonra da kendi kendini sürüklemişti. Korku ve susuzluk giderek kendisini ele geçirirken bedenini umutsuz şekillere sokacak şekilde eğip bükerek, yeri tekmeleyip ayaklarını sürterek o gölgenin içinde sıkışıp kalmıştı.

Gece olunca, güneş doğup da o korkunç dönüş tekrar başlamadan önce, ancak kısa bir süreliğine dinlenme fırsatı bulabilmişti. İkinci gün, güneş gökyüzünde, bu kez daha da yükseklerle çıkarken ilki kadar uzun sürmemişti. Ama adam yine de çabalamıştı. Artık yapamadığı noktaya gelene kadar gölgyi takip etmeyi sürdürmüştü.

Tozun içindeki çemberde tek bir tam dönüş eksik kalmıştı. Yirmi dört saat yetmemişti bunun için. Ondan sonra da dünya döner ve gölge bu kez tek başına hareket ederken adam engin göğün altındaki tozlu mezarın ortasında hareketsiz kalmış, çoban da nihayet kendine bir arkadaş bulabilmişti.

BİRİNCİ BÖLÜM

Nathan önce hiçbir şey göremedi ama sonra birdenbire her şeyi görüverdi.

Sapa yol, kontrolü ellerinden çekip almaya çalışırken direksiyonu sıkı sıkı kavrayarak tepeyi tırmanmış ve sonra da her şey bir anda gözlerinin önüne serilmişti. Görülebiliyordu ama hâlâ kilometrelerce uzaklıktaydı, gözlerinin önünde giderek büyürken ona, manzarayı içine sindirmesi için epeyce vakit bırakıyordu. Yolcu koltuğuna bir göz attı.

“Bakma,” demek için güçlü bir istek duydu ama bu zahmete girmede. Bir yararı olmazdı bunun. Görüntü, tüm bakışları üzerine çekiyordu.

Yine de arabayı, çitin, ihtiyaç duyduğundan daha ilerisine park etti. Motoru ve klimayı çalışır durumda bırakarak el frenini çekti. İkisi de Queensland’ın aralık sıcaklığında kulak tırmalayıcı gıcırtilar çıkararak itiraz ettiler.

Nathan, “Arabada kal,” dedi.

“Ama...”

Nathan, geri kalanını dinlemeden kapıyı çarparak kapattı. Çit boyunca yürüdü, en üstteki telleri çekerek ayırdı ve oluşan aralıktan, kendi tarafından kardeşlerinininkine geçti.

Bir dört çekerli araç, çobanın mezarının yanı başına park edilmişti, onun da motoru hâlâ çalışıyor, kliması kuşkusuz hâlâ son hızla dönmeye devam ediyordu. Nathan çitin aralığını kapatırken aracın şoför kapısı açıldı ve en küçük kardeşi dışarı çıktı.

“İyi günler,” diye seslendi Bub, Nathan işitebileceği kadar yakınına gelince.

“İyi günler.”

Mezar taşının yanında buluştular. Nathan, önünde sonunda yere bakmak zorunda kalacağını bilincindeydi. Ağzını açarak bu anı geciktirdi.

“Sen ne zaman...” Arkasında bir hareketlenme duydu ve işaret etti. “Hey! Kahrolası arabada kal!” Aradaki mesafeyi kapatabilmek için bağırarak zorunda kalmış ve sesi de istediğinden daha sert çıkmıştı. Tekrar denedi. “Arabada kal.”

Daha iyi değildi ama oğlu onu dinlemişti en azından.

“Xander’ın da seninle birlikte olduğunu unutmuşum,” dedi Bub.

“Evet.” Nathan, arabanın kapısı bir tıkırtıyla kapanana kadar bekledi. Arabanın ön camından Xander’ı ana hatlarıyla görebiliyordu. On altı yaşındaydı, son günlerde bir çocuktan ziyade yetişkin bir erkeğe benziyordu. Kardeşine sırtını döndü. En azından önünde durana... Ortancaları olan üçüncü kardeş Cameron Bright ise mezar taşının altında, ayaklarının dibinde yatmaktaydı. Tanrı’ya şükür, üzeri rengi solmuş bir muşambayla örtülmüştü.

Nathan tekrar denedi. “Ne zamandan beri buradasın?”

Bub cevap vermeden önce, sık sık yaptığı gibi, bir an düşündü. Şapkasının siperliği gözlerini hafifçe örtüyor, sözcükler de ağzından ortalama konuşma temposundan daha düşük bir hızda, bir kalp atışı kadarlık bir sürede çıkıyordu. “Dün gece, karanlığın bastırmasının hemen öncesinden beri.”

“Harry amca gelmiyor mu?”

Bir kalp atışı kadar daha süre geçti, sonra hayır anlamında bir baş sallaması...

“Nerede peki? Annemle birlikte eve mi döndü?”

“İlse ve kızlar da öyle,” dedi Bub. “Kalmayı teklif etti ama ben senin yolda olduğunu söyledim.”

“Birinin annemin yanında olması belki de daha iyidir. Herhangi bir sıkıntı yaşadın mı?” Nathan, ayaklarının dibindeki yı-

ğına sonunda bakabilmişti. Leş yiyicilere çekici gelecek bir şeye benziyordu.

“Dingoları* mı kastediyorsun?”

“Evet, ahbap.” Elbette. Başka ne olabilirdi ki? Oralarda çok fazla seçenek bulunmuyordu.

“İki tanesini vurmak zorunda kaldım.” Bub, köprücük kemiğini kaşdı ve Güney Haçı dövmesinin batı yıldızının kenarı Nathan’ın gözüne ilişti. “Ama her şey yolunda...”

“İyi. Güzel.” Nathan, Bub’la konuşurken duyduğu o tanıdık yılgınlığı yeniden hissetmişti. Cameron’ın, suları durultmak için orada olmasını dilerdi ve birdenbire gerçeği, kaburga kemiklerinin arasına saplanan keskin bir bıçakmış gibi idrak etti. Gırtlak ve akciğerlerini sıcak havayla doldurarak kendini derin bir nefes almaya zorladı. Bu, herkes için güçtü.

Bub’ın gözleri kızarmış, tıraşsız yüzü şok yüzünden kaskatı olmuştu. Nathan, kendi yüzünün de öyle olduğunu düşündü. Birbirlerine benziyorlardı ama biraz, çok değil. Arada pek çok bakımdan köprü kuran ortancaları Cameron ile olan kardeşlik ilişkisi daha belirgindi. Bub, şu sıralar her zaman olduğu gibi yorgun ve Nathan’ın hatırladığından daha yaşlı görünüyordu. Aralarındaki on iki yaşlık farka rağmen Nathan, yine de kendini, kardeşini hâlâ çocuk bezinin içinde değil de otuzuna merdiven dayamış bir adam olarak görmesine hafifçe şaşarken buldu.

Muşambanın yanına çömeldi. Rengi güneş yüzünden solmuş ve kimi yerlerinden tıpkı bir yatak çarşafı gibi iyice sıkıştırılmıştı.

“Sen baktın mı?”

“Hayır. Hiçbir şeye dokunmamam söylendi.”

Nathan, hemen onun yalan söylediğini düşündü. Sesinin tonu ya da belki çarşafın en ucunun aldığı biçim yüzünden... Gerçekten de o uzanırken Bub boğazını temizledi.

“Yapma, Nate. İyi görünmüyor.”

Bub, yalan söyleme konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştı zaten. Nathan elini çekerek ayağa kalktı. “Ona ne olmuş?”

“Bilmiyorum. Sadece telsizde söylenenleri biliyorum.”

* Avustralya’ya özgü yabani bir köpek. -çn

“Evet ama ben pek çoğunu kaçırdım.” Nathan, Bub’ın gözlerine bakmaktan kaçındı.

Bub yer değiştirdi.” Senin anneme bunu araştıracağına dair söz verdiğini düşünmüştüm, ahabap.”

Nathan yanıt vermedi, Bub da üstelemedi. Nathan arkasına dönüp çitin gerisinde uzanan kendi arazisine baktı. Xander’ın, yolcu koltuğunda tedirgin bir şekilde oturduğunu görebiliyordu. Geçen haftayı gündüzleri çalışıp geceleri kamp yapmak için güney sınırı boyunca yol alarak geçirmişlerdi. Önceki akşam, etraflarındaki hava, bir helikopterin tepelerinde belirmesiyle titreşmeye başladığında, ellerindeki aletleri bırakmak üzerelerdi. Çivit mavi gökyüzünde can çekişmekte olan günle tezat oluşturan kara bir kuş.

“Neden bu kadar geç bir vakitte uçuyor?” diye sormuştu Xander, gözlerini kısarak ileriye doğru bakarken. Nathan yanıt vermemişti. Gece uçuşu. Tehlikeli bir seçim ve uğursuz bir işaret... Ters giden bir şeyler vardı. Telsizi açmışlardı ama o zamana kadar çok geç olmuştu artık.

Nathan şimdi de Bub’a bakıyordu. “Bak. Onları yeterince dinledim. Benim anlayabileceğim bir şey söylemiyorlar.”

Bub’ın tıraşsız çenesi seyirdi. *Aramıza hoş geldin.* “Neler olduğunu bilmiyorum, ahabap,” dedi tekrar.

“Olsun, sen yine de bildiklerini anlat.”

Nathan sabırsızlığını bastırmaya çalıştı. Önceki akşam, karanlık basarken Bub ile telsiz aracılığıyla kısa bir konuşma yapmış, ona günün ilk ışıklarıyla yola çıkacağını söylemişti. Daha soracağı yüzlerce sorusu vardı ama hiçbirini sormamıştı. Dinlemek isteyen herkesin rahatlıkla araya karışabileceği açık frekansta, bu olmazdı.

Bub nereden başlayacağını bilemiyormuş gibi görüldüğünden Nathan, “Cam evden ne zaman çıkmış?” diyerek ona yarıdımçı oldu.

“Harry’nin dediğine göre önceki günün sabahı. Sekiz civarında.”

“Çarşamba günü o hâlde.”